

Ak ja den off side

Apr 18, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen DBU

Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

Jeg håber, at alle nu er kommet gennem denne utraditionelle og forsigtige påske, og at helbredet stadig hænger på. Her har meget stået i skrivebordets tegn. Det nye lovcirkulære fra IFAB nåede lige akkurat at dukke op, så der har været gang i oversættelse og fortolkninger. Jeg skal nok vende tilbage til ændringerne på et senere tidspunkt, men jeg vil gerne først lige have en indikation på, hvornår vi kommer i gang igen ude på banerne. Vi har temmelig dårlige erfaringer med at komme ud med ændringer, der først træder i kraft senere, for der er altid nogle, der styrter ud den følgende weekend og spiller og / eller dømmer efter dem. I år er der oven i købet det raffinement, at ændringerne i princippet træder i kraft den 1. juni – men turneringer, som er blevet suspenderet på grund af den nuværende situation, kan vælge at færdiggøre turneringen efter de gamle eller nye regler, uanset om turneringen genoptages efter den 1. juni eller ej. Umiddelbart har jeg ikke fantasi til at tro, at man herhjemme vil vælge at køre efter de nye regler, alene fordi vores instruktionsmøder kommer til at ligge i juni (formentlig elektronisk, afhængig af hvad en 'større forsamling' er). Så indtil videre må man nøjes med at læse, hvad der har stået i diverse nyhedstelegrammer. For en gangs skyld har der ikke været noget, der er decideret forkert – højst noget lidt upræcist...

Og nu vi er ved smittefare osv, har en læser efter sidste uges klumme spurgt mig, hvad man egentlig har tænkt sig at gøre ved scoringsjubel, hvor der jo ofte er både kys, kram og liggen i bunke. Det er faktisk et virkelig godt spørgsmål, for det er ikke

noget, som fodbolddloven regulerer så detaljeret. Umiddelbart ville jeg jo mene, at folks sunde fornuft må råde, som den gør det i alle andre situationer i samfundet lige nu. Skulle fodbolddloven endelig indover, har vi som nævnt i sidste uge kravet om, at jubelen 'ikke må overskride de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane'. Man kunne godt argumentere for, at når der er nogle samfundsmæssige begrænsninger, har de almindelige grænser for opførsel på fodboldbanen også flyttet sig, men det bliver godt nok en led én for dommeren at skulle administrere. Jeg håber på den almindelige sunde fornuft hos spillerne...

En af de ting, som IFAB ikke tog direkte under behandling på deres møde den 29. februar var forslaget fra Arsène Wenger om ændring af offside-reglen. Og så alligevel – herom senere. Wenger er jo nu blevet udnævnt til 'FIFA Head of Global Development' (hvad man så ellers vil kalde det på dansk), og hans forslag er direkte motiveret af de ufattelig snævre afgørelser, som man har set i Premier League med VAR-interventioner i denne sæson. Der er afgjort fornuft i at se på hele det koncept, men problemet er bl.a., at forslaget tilsyneladende først dukkede op midt i februar, og bortset fra formalia om dagsorden osv. ændrer man selvfølgelig ikke lige offside-reglen radikalt med 14 dages varsel. Der skal lige tænkes godt og grundigt efter – det er trods alt en regel, som har været der siden 1863, så der skal uden tvivl en arbejdsgruppe og nogle forsøg til først.

Offside-reglen har som sagt været der i en eller anden form fra starten og stammer i sit væsen tilbage fra det rugby-spil, som fodbolddspillet er opstået fra. Her må man ikke aflevere bolden til en spiller, som er foran bolden. Så har der været en god del justeringer siden 1863 med hensyn til antal modspillere mellem spilleren og mållinjen, om det at være på linje skulle tælle den ene eller anden vej, og en god de andre ting. Det kunne der blive en hel klumme ud af engang.

Der kommer fra tid til anden forslag om at afskaffe reglen helt – hvilket jeg tror vil føre til, at man vil anbringe nogle angribere og forsvarere i hver sin ende for at undgå 'fiskeri', som vi kendte det fra skolegården, og så kommer der som i håndbold et

stort mellemområde på banen, hvor der ikke sker alverden.

Man kørte også i 1990'erne et forsøg, hvor man kun kunne være offside på den anden side af grænsen til straffesparksfeltet. Det medførte så få spilstop, at alle gispede efter vejret efter det første kvarter, så det røg også hurtigt af banen.

I øjeblikket siger reglen, at en spiller er i offside-position (og vi bekymrer os overhovedet ikke, om han skal straffes for den eller ej), hvis – da bolden spilles af en medspiller – en del af hans krop, hoved eller fødder er på modspillernes banehalvdel og har passeret bolden og næstsidste modspiller. I den korte udgave: 'er foran bolden og næstsidste modspiller'. Og man skal bemærke, at arme og hænder ikke tæller med, for dem spiller man ikke fodbold med. Reglen gælder faktisk også omkring målmanden. Formuleringen er den, der i England har givet 'næsetip-offsider', 'armhule-offsider' og 'halve støvler-offsider'. Objektivt er det jo korrekt, for enten er man i offside-position eller ikke – man kan heller ikke være halvt gravid – men det er fuldt forståeligt, at sådanne kendelser giver diskussion, for giver det mening? Teknikken har også sine begrænsninger, hvis man skal vurdere millimeters forskel på spillere, som måske er i hver sin side af banen (som trods alt er 68 meter bred) og måske endda har andre spillere imellem sig, der dækker helt eller delvis.

Wengers forslag er, at en spiller først er offside, når alt, hvad man kan score med (dvs. krop, hoved og fødder), helt har passeret det tilsvarende hos næstsidste forsvarsspiller. Med andre ord 'luft imellem'. Og her begynder det at blive interessant for nørderne, for 'luft imellem'-princippet kørte man med indtil midt i 1950'erne – bare den anden vej rundt. Dengang var en angriber offside, hvis han var på linje med forsvareren, hvor han i dag er onside, så længe han er på linje efter reglerne ovenfor. Med andre ord var 'luft imellem' gældende på den anden side af forsvareren. Fra 1863 og indtil 1990'erne var offside-reglen éntydigt til forsvarernes fordel, indtil 'på linje-vurderingen' skiftede, fordi man ville have flere mål og mere angrebsfodbold.

Ingen tvivl om, at tvivlstilfælde nu skal gå til angriberens side (det står direkte i lovteksten),

men med VAR er problemet, at det er svært at forene med et objektivi kriterium: er man i offside-position eller ikke? Med de korrekte matematiske værktøjer til at tegne linjer, er der jo i den bedste af alle verdener ikke nogen tvivlstilfælde. Problemet er, at softwaren til at tegne linjer ikke kender offside-reglen, så det er VAR-dommeren, der anbringer målepunkterne på henholdsvis forreste del af angriberen og bageste del af forsvareren. Og så har vi balladen, hvis f.eks. den linje efterfølgende skal beregnes over 68 meter med flere spillere imellem – og lad os så lægge en måske lidt skæv kameravinkel oveni. Der er simpelthen for mange usikkerhedsmomenter, når vi kommer helt ned i millimeterne. Man kunne vælge at sige, at man ville have en bagatelgrænse – men det ville give endnu mere ballade, for hvor er den? Hvis den bliver sat til 5 centimeter, hvorfor så ikke 10? Når vi forhåbentlig får VAR op at køre i Danmark, tør jeg garantere for, at vi ikke vil opleve disse millimeter-offsidekendelser. Afgørelserne bliver ud fra et kriterium, der siger, at dette skal give mening, være i fodboldlovens ånd og ikke blive latterligt.

Så Wenger har bestemt en pointe i, at VAR, som administreret i England, er et problem. Det næste problem er bare, at hans 'luft imellem'-princip ikke løser problemet – i hvert fald ikke, som jeg ser det. Det flytter problemet, for nu bliver det i stedet et spørgsmål, om at millimeterne skal bruges til at vurdere, om angriberen er sluppet helt fri eller ej – og om der virkelig er luft imellem.